

FILOSOFISCHE ESOTERIE

LES IX.

SPIEGELENDEN SPIEGELS.

Wanneer je leeft, dan denk je. Wanneer je denkt, dan vorm je je beelden. Wanneer je beelden vormt, dan meen je die buiten je te herkennen. Maar alles wat buiten je is, veroorzaakt in je een indruk. Deze indruk vertaalt je in de termen van je eigen denken. Dientengevolge zie je de wereld die je innerlijk bent. Dat is niet altijd even prettig voor een mens.

Er zijn heel veel mensen die zullen zeggen: Ja, maar al die ellende in de wereld komt die dan van ons uit? Ongetwijfeld. Als een mens alleen tevreden is als alles precies gaat zoals hij wil, dan betekent dat dat hij een groot gedeelte van de wereld afwijst. Hij spiegelt een vertekend beeld.

Dit vertekende beeld echter betekent ook weer dat de directe invloeden die je krijgt vanuit jezelf verkeerd worden beïnvloed; ze worden afwijzend beïnvloed terwijl ze misschien beter harmonisch beantwoord zouden kunnen worden. Het resultaat is een opslingeringsproces. Een dergelijk proces kan zich voortzetten tot in het oneindige.

U kent misschien wel het bekende trucje van twee spiegels. Vroeger had je dat in chique modehuizen. Als je naar links keek, dan zag je jezelf staan tot in het oneindige herhaald. Als je naar rechts keek precies hetzelfde. Op deze manier is eigenlijk het ik van de buitenwereld de ene kant van de spiegeling en het ik van het innerlijk de andere kant.

Wij maken de grote fout dat we een verschil willen maken tussen de innerlijke wereld en de buitenwereld. Wij zeggen: Wat ik in deze spiegel zie is toch iets anders dan wat ik in gene spiegel zie. Dat is niet waar. Het is precies hetzelfde beeld. Wij bekijken het alleen van een andere kant.

Als we dit eenmaal in de gaten hebben, dan wordt ook duidelijk waarom zoveel gebeurtenissen, zoals ze in de wereld plaatsvinden, eigenlijk van kwaad tot erger schijnen te gaan. Het weer is slecht. Dus zegt men dat het weer slecht is, dus is het beeld van het weer slechter. Het resultaat is: een weer dat misschien bestendig is, maar dat in onze gedachten veel schadelijker wordt. Zo ontstaat er een steeds groter beeld van schade totdat de andere kant, de buitenkant, antwoordt op dat beeld met een werkelijke schade.

Er heeft eens iemand gezegd: De zondvloed is begonnen met de ergernis van één mens over een lekkende kraan. Het is misschien te simplistisch voorgesteld, maar het lijkt er wel op.

Omdat wij zo'n grote invloed hebben op het gebeuren buiten ons, zijn we niet in staat ons te onttrekken aan de directe relatie innerlijke werkelijkheid - uiterlijke werkelijkheid. Op het ogenblik, dat wij dit hoe dan ook proberen te doen door b.v. ons innerlijk leven, althans voor een deel te scheiden van de buitenwereld en van wat daarin noodzakelijk is, zijn we al op het verkeerde pad. Dan zijn we bezig een wereld te scheppen die voor ons steeds moeilijker en onaanvaardbaarder wordt.

Wie weet wat de innerlijke wereld werkelijk representeert (wij hebben dat al meermalen tamelijk uitvoerig gezegd, ik zal dus kort zijn) die kan zich ook de wetten te binnen brengen die voor het eigen ik gelden. In de praktijk zou je het zo kunnen vertalen:

Ik heb een innerlijk besef van aanvaardbaar en niet-aanvaardbaar. Op het ogenblik, dat het begrip aanvaardbaar wordt vergezeld door een anderzijds onaanvaardbaar, geldt het geheel als onaanvaardbaar. Al datgene wat onaanvaardbaar is in mij, is voor mij taboe; ik moet er van af blijven. Al datgene wat voor mij in mijzelf volledig aanvaardbaar is, is voor mij ook in de wereld een aanvaardbaarheid daar ik dus alleen maar rekening heb te houden met het feit, dat de vrije wil van anderen niet daaronder mag lijden omdat elke gevangenneming van mentaliteit, psychische ontwikkeling of lichamelijke vrijheid van een ander betekent dat je jezelf eveneens gevangen zet.

Een mens, die regels schiept naar buiten toe, maakt zichzelf de gevangene van de wetten die hij voortbrengt. Hij beseft dit niet. Hij meent daar boven te staan, maar hij kan zich niet daaraan onttrekken. En dat voert dan weer tot allerlei eigenaardige situaties zoals de bijna hartcollaps die een zeker kamerlid kreeg toen hij wegens dronken autorijden werd aangehouden en bekeurd. Volgens hem was die verordening voor het gewone volk en niet voor hem. Maar hij behoorde tot degenen die dergelijke regels in stand helpen houden. Dientengevolge viel hij er zelf onder. In dit conflict leed niet alleen zijn gezondheid schade, maar hij zat ook nog innerlijk met een groot probleem ook al formuleerde hij het dan: hoe verkoop ik dat nu aan de kiezers. Op deze manier zult u zelf voortdurend worden geconfronteerd met allerlei vreemde en wonderlijke zaken.

Wanneer u denkt aan iets en u denkt daar intens genoeg aan met een voldoende sterke voorstelling, dan zal iets wat daarmee verband houdt onmiddellijk opdoemen in de omgeving. Is het een wisselwerking? Ach, we kennen het allemaal. Op een gegeven ogenblik zegt iemand: Ik ga op visite. U, die de visite zult ontvangen, heeft op dat moment een scherp beeld van de ander. Dat kan een telepathisch rapport zijn, maar het kan ook omgekeerd gaan.

U denkt sterk aan een andere persoon. Deze wordt daardoor gewezen op uw bestaan en uw behoefte en daardoor komt die andere persoon bij u op bezoek.

Het is natuurlijk een wonderlijke situatie en ik geef graag toe dat zuiver redelijk beschouwd tegen een dergelijke redenering heel wat is aan te voeren. Maar laten we eens verder kijken.

De wereld denkt aan een crisis. Dientengevolge ontstaat er een crisis. De vraag is nu: waar ligt de eerste oorzaak van de crisis? Dan blijkt dit niet te liggen in een feitelijke economische omstandigheid. Het blijkt te liggen in een feit dat een aantal mensen de bestaande toestand niet meer aanvaardbaar acht. Uit die eerste onaanvaardbaarstelling en dus afwijzing van een deel van hetgeen er in economisch geheel speelt, ontstaat de crisis.

Als iedereen denkt: er komt een crisis, dan probeert iedereen zichzelf te dekken. Dientengevolge intensifieert de crisis de poging zich te dekken. Het is net zoiets als de bezuinigingen van het gouvernement die daardoor weer tekorten schiept die verdere bezuinigingen over zeer korte

tijd weer noodzakelijk maken. Je kunt hierover denken zoals je wilt.

Hebben wij hier eigenlijk niet te maken met spiegelende spiegels? Is hier niet het denkbeeld voor een deel meester van het gebeuren en is de verkeerde interpretatie van het gebeuren niet op haar beurt weer dwingend voor allerlei processen? Maar als dat voor een staat kan gelden, als dit kan gelden voor weersituaties waarom zal het dan niet gelden voor uzelf?

Wat je in jezelf hebt, kun je eenvoudig omschrijven. Je hebt licht in jezelf. Maar een licht in je is niet voldoende. Je kunt niet zonder meer stellen: ik ben licht en doe nu maar alles uit, want het is niet meer nodig dat er ander licht is. Het licht dat je hebt is de reflex van een licht dat hoger is dan jezelf, maar het is gelijktijdig daardoor bron van licht in je omgeving. Dat mag heel vreemd klinken, maar dat is zo.

Als u uitgaat van het standpunt: dit innerlijk licht kan ik alleen gebruiken om mijn uiterlijke wereld beter, rationeler te benaderen, dan zult u beperkt door uw eigen rationaliteit ongetwijfeld een deel van de kosmos afwijzen. Daarmee heeft u dan niets te maken. Dat komt u tegemoet als een onaanvaardbare omstandigheid.

Wat de meeste mensen namelijk niet begrijpen is, dat er altijd twee waarden zijn. Je kunt nooit zeggen: er is maar één verschijningsvorm; er zijn er altijd twee.

Je zoudt kunnen zeggen: Alles heeft zijn goede en zijn kwade kant. Er is zwarte magie, maar er is ook witte magie. Als je kijkt naar witte en zwarte magie, dan blijkt dat de toepassing (de innerlijke relatie ermee) zeer sterk verschilt, maar dat de feiten gelijk blijven. Dat gaat zover dat de formules voor de witte magie gelijk zijn aan die voor de zwarte, alleen de intentie van gebruik en daardoor de uitwerking is een andere.

Op het ogenblik, dat mijn innerlijke wereld voor mij bepalend wordt voor de buitenwereld, ben ik mede bepalend voor mijn relatie niet alleen met de buitenwereld, maar ook met het uiterlijk, het in verschijning tredende ik binnen mijn wereld. De innerlijke kracht is sterker dan al het andere op het moment dat zij met zichzelf harmonisch is en deze harmonie t.a.v. zijn wereld weet te handhaven.

Ga je uit van een 'ja maar-situatie', dan zit je eigenlijk al in een feitelijke disharmonie. In mij geloof ik in de plichten en de noodzaken om de naastenliefde voortdurend te beleven. Maar als ik dat doe, dan ben ik een grotere gek dan ik eigenlijk kan zijn. Dat kan ik gewoon niet doen. Dus, strijdigheid in het ik. Strijdigheid in de wereld daar buiten. Het kan niet anders. Ik heb zelf een conflict geschapen door de verdeeldheid en daarmee heb ik een conflict tot stand gebracht in mijn wereld.

Aan dit conflict in mijn wereld kan ik nu een eind maken door in mijzelf terug te keren tot het oerbeeld en volgens mijn innerlijke waarden positief te reageren.

Wie dat verder uitwerkt, zal merken dat het nog niet zo eenvoudig is. Want je bent natuurlijk door je wereldbeeld waarin je leeft tot allerlei selecties gedwongen. Het ene kan wel, het andere kan niet. Niet alles kan zoals het zou moeten, maar het kan misschien op een andere manier. Enfin, u kent dat verhaal. Daarom geef ik u de volgende raad:

Als u innerlijk een beeld heeft gevoelen en aan dit beeld werkelijk volledig uzelf heeft toevertrouwd, reageer dan niet op de wereld zoals deze schijnt te zijn, maar alleen uit de invloeden die u kunt putten uit het andere.

Er is een theorie die ongeveer als volgt luidt: 'Alles is één. Zelfs de elementen zijn één werkelijkheid. Ze zijn verdelingen die tot stand zijn gekomen door het besef en door de hantering.

Er is maar één kracht. Alle vormen van kracht zijn van die ene kracht, alleen maar afgeleide waarden; ze zijn interpretaties. De kracht, de ene materie en de ene geest kun je niet delen. Wie de eenheid der dingen eenmaal beseft is in staat op grond van die eenheid al datgene te veranderen in de veelheid wat niet beantwoordt aan zijn eigen eenheidsbeleven.'

Dit is overigens 'n magisch-filosofisch stuk. Het hoort eigenlijk thuis bij de wat latere alchemisten van ongeveer 1200.

Ik zou u dit beeld toch willen voorhouden, want het is waar. Niet dat het onmiddellijk toepasbaar is, maar het geeft ons een idee waarmee wij in feite te maken hebben. Wij hebben te maken met de ene kracht, met de ene werkelijkheid, met de ene geest en met de ene grondvorm materie.

Als wij goud willen maken, dan is goud maken niet een kwestie van even materie veranderen, maar het visualiseren van de oermaterie in een bepaalde uiting. Vandaar dat in zeer esoterische alchemistengroepen het maken van goud eigenlijk als een bijkomstigheid gold voor zover dit praktisch was. Het gold wel als bijzonder belangrijk in geestelijk opzicht. Want, zo zeide men, geestelijk maak ik goud; dat wil zeggen: ik bepaal de verschijningsvorm van de in haar geheel voor mij nog niet kenbare kracht. En dan is het wel belangrijk.

De situatie waarin u zich bevindt is er natuurlijk één waarin u door ontzettend veel conditioneringen wordt omgeven. U weet wel: mag niet, mag wel, rechterhandje mooi, linkerhandje lelijk enz. Al deze conditioneringen werken in uw denken door. Het houdt in, dat er in uw besef een aantal onaanvaardbaarheden mentaal verankerd is die gelden voor uw werkelijke wezen. Maar op het ogenblik, dat u daar lijnrecht tegenin zoudt gaan, komt u in een innerlijk conflict. Daarom bent u aan uw conditioneringen wel enigszins gebonden.

Wie zich nu probeert bezig te houden met de bijna magische achtergrond van het dagelijks gebeuren, die zal ontdekken dat je toch alleen al door die innerlijke harmonie bepaalde zaken kunt veranderen. Je kunt zelfs je eigen lichaam genezen, indien je daar innerlijk volledig in gelooft, maar in ieder geval in conditie en mogelijkheden verbeteren alleen al door dit innerlijk te voelen. Zoals eens een befaamd arts heeft gezegd en nog niet eens zo heel lang geleden:

'Mijne heren, ons werktuig is de pharmacopoea. Maar wij moeten niet vergeten dat de suggestie een uitstekende vervanging is voor 90 % van de door ons voorgeschreven geneesmiddelen.' Gezegd in een universiteit hier te lande.

Ik wil niet zeggen dat suggestie hier het juiste woord is. Vervang dat nu eens door 'innerlijk besef' en pas het dan toe op uw wereld.

De huidige wereld is in opmars naar de ondergang. Hiervan zijn zoveel mensen overtuigd dat inderdaad allerlei met die ondergang verbonden verschijnselen zich dag in dag uit sterker gaan manifesteren. Wij geven de schuld aan politie, staatslieden, internationals, vakbonden of wie we toevallig bij de hand hebben. De werkelijke schuld echter ligt bij de mensen zelf. Zij denken in termen van ondergang en daarmee realiseren zij uit het totaal van de mogelijkheden om zich heen al datgene wat met ondergang gepaard kan gaan, terwijl ze al datgene wat vrede, geluk, harmonie, welvaart kan brengen van zich afwijzen.

Een mens die in harmonie leeft, leeft in een gevoel van verbondenheid. Op het ogenblik dat je je afzet tegen een meerderheid om b.v. je eigen belangen te dienen, je eigen gewichtigheid te manifesteren, schep je disharmonie. Die disharmonie keert tot je terug. Niet omdat die disharmonie onvermijdelijk is, maar omdat je die zelf hebt voortgebracht en je je aan datgene wat dus ook in jou is ontstaan niet meer kunt onttrekken.

Het is opvallend hoeveel schizofrene figuren er op het ogenblik rondlopen in deze wereld. De meeste van hen hebben zeer belangrijke functies. Ik wil niet zover gaan dat ik een bekend Amerikaans politicus wil citeren die sprak: "Een generaal is iemand die alles met wapens wil oplossen, omdat hij niet in staat is dat met zijn verstand te doen." Maar ik wil toch wel zeggen, dat er heel wat mensen zijn die naar wapens, naar dreigementen, naar manipulaties, naar geheimhouding en dergelijke streven omdat zij eenvoudig het gevoel hebben dat zij zich moeten afzetten tegen de massa.

Een massa moet geregeerd worden. Een massa moet gemanipuleerd worden en als dat niet gelukt, zijn ze doodongelukkig, dan is de hele wereld tegen hen, maar het is nooit hun eigen schuld.

Hoeveel onaangename dingen overkomen u regelmatig die niet uw eigen schuld zijn? Vraag u eens af hoeveel van die zaken u misschien, als u anders was geweest, had kunnen voorkomen? Dan komt u al een heel eind.

Er zijn mensen die zeggen: Ik ben altijd goed voor mijn medemensen. Goed zijn voor je medemensen wil niet altijd zeggen in harmonie zijn met die medemensen. Op het ogenblik, dat je jezelf als arbiter aanstelt over die medemensen, kun je wel denken dat je goed bent, maar je doet eigenlijk voor een deel het verkeerde.

Hoe meer je kinderen beschermt tegen de strijd van het leven in hun jeugd jaren des te strijdlustiger ze het leven zullen ingaan en hoe minder ze zullen presteren als ze ouder zijn geworden. Dat zijn dingen daar kun je niet aan ontkomen.

Als ik dat over de buitenwereld zeg, dan zegt iedereen: Ja, dat zou toch wel een tikje waar kunnen zijn. Maar als ik het zeg over u wat denkt u dan? Denkt u dan dat het gebeuren toch door de grote macht buiten u wordt bepaald? Zeker, u bent gebonden binnen een bepaald kader. U kunt uzelf een beetje veranderen maar nooit helemaal. U bent nu eenmaal gegroeid met een beeld van uzelf en een beeld van de wereld. Men heeft u dat bijgebracht en u kunt daar geen afstand van doen. Dat is stoffelijk gewoon mentaal verankerd, dat is met emoties verbonden. U heeft echter een betrekkelijk grote vrijheid. Want als u al die dingen nu eens even buiten beschouwing laat en u gaat alleen zoeken naar uw innerlijk wezen, naar uw innerlijke waarheid, wat zoekt u dan eigenlijk?

De meesten zoeken iemand die hun zegt hoe het moet zijn. De een of andere leermeester of desnoods de bijbel, het Evangelie, de Here Jezus Christus of iemand anders. En gezien een licht feministische tendens was ook moeder Maria als raadgeefster en bevelhebster lange tijd zeer geliefd. Maar is dit alles eigenlijk niet een afschuiven van de noodzaak om zelf te kiezen, om zelf te werken, omzelf te zijn?

Wij hebben in deze cursus gesproken over natuurkrachten en de reacties die natuurkrachten hebben op de uitstraling van de mensheid. De aarde is in zich een persoonlijkheid, een wezen. En al denkt dat niet zo snel als u, dat wezen ondergaat de invloeden van het denken van de aarde. U kunt ze harmonisch verwerken en u kunt ze disharmonisch verwerken. U kunt zich loszeggen van al datgene wat het evenwicht in de natuur bepaalt. U kunt het natuurlijk ook omdraaien en u kunt rekening houden met de natuur en binnen het kader van de natuur uw positieve keuze maken.

Tegenwoordig hoor je heel veel mensen ontzettend snikken en zeggen: Wij kunnen niet eens meer in de open lucht augurken telen, want anders komen ze door de zure regen meteen ingelegd van de stam af.

Die zure regen komt voort uit uw onvermogen om u te realiseren dat u leeft binnen een bepaald evenwicht van de natuur. Dat wil niet zeggen, dat u de natuur te gronde kunt richten. De natuur verandert. Misschien zullen heel wat bossen moeten plaatsmaken voor kleinere gewassen die men op het ogenblik onkruid noemt. Maar er zal ongetwijfeld een aanpassing zijn. Voor u is

die aanpassing niet aanvaardbaar. Maar dan moet u rekening houden met de omstandigheden, dan moet u binnen het evenwicht van de natuur toch positief reageren. Dan moet u niet zeggen dat een ander het moet doen. Wat dat betreft heeft de mens er een handje van om de zaak verkeerd te begrijpen.

Er zijn mensen geweest die ontzettend protesteerden tegen de schade die door de uitlaatgassen van auto's werd aangericht, maar die dan ook per auto met een te hoge snelheid en wat dat betreft ook nog te veel olieverbruik het hele land doorraasden om te vertellen hoe schadelijk autorijden was.

Als je rekening houdt met de natuurkrachten, de werking van de natuur, de evenwichten van de natuur, dan kun je daarop inspelen. Je kunt nooit terug, onthoudt u dat. Je kunt alleen maar vooruit. Want wij zijn niet in staat het verleden identiek te beleven en daarom kan het voor ons ook niet herleven. Maar wij zijn wel in staat om de toekomst te vormen op grond van ons eigen harmonisch besef van het heden. Dan kunnen wij binnen het kader van de natuur wel degelijk een zeer goede en perfecte ontwikkeling tot stand brengen waardoor òn de mensheid òn de natuur gaan samenwerken en te samen komen tot een perfecte belevingsmogelijkheid. Dan zal de aarde ook positief reageren op de mensen die in dat evenwicht immers harmonisch zijn en zullen ze zeker veel minder rampen veroorzaken dan in de laatste tijd en ook in de komende tijd het geval zal zijn.

Wij hebben hier ook weer een spiegeling. Het is alsof de aarde en de natuur datgene weerkaatsen wat de mens beweegt. Niet datgene wat hij zegt, maar datgene wat hij is en dus ook doet.

Het is heel erg belangrijk, dat wij op grond van alles wat reeds is besproken in deze cursus, maar zeker ook in verband met alles wat wij in de wereld meemaken, lezen, horen en ondergaan tot een positief reageren te komen. Dit kan echter alleen op basis van ons eigen innerlijk. Wie de waarheid omtrent zijn innerlijk hoe dan ook probeert te ontkennen, wie een groot gedeelte van zijn eigen innerlijke tekortkomingen probeert om te zetten in verwijten aan de buitenwereld, die zal niets bereiken. Maar degene die in staat is om zichzelf, inclusief zijn fouten, zijn onevenwichtigheden en zijn goede kanten, te zien als een geheel waarin de kosmische kracht werkzaam is en waardoor ze werkzaam zal zijn, die zal de moed vinden om in zijn gehele wereld zo positief mogelijk te reageren en negatieve reacties zoveel mogelijk terzijde te zetten en daarop niet werkelijk te ageren.

Dan kan de mens weer meester worden van het gebeuren op aarde in plaats van slaaf te zijn van zijn op hol geslagen denkbeelden en driften. Dan zal de mens in staat zijn in zich die harmonie te vinden waardoor ook andere werelden, waarvan hij deel uitmaakt en doorgaans niet helemaal beseft, voor hem een steeds meer werkzame en sprekende factor worden. Zijn harmonische mogelijkheden nemen toe, niet af. Terwijl de negatieve mogelijkheden langzaam maar zeker verdwijnen niet omdat ze niet meer bestaan maar omdat ze in wezen te onbelangrijk zijn om je daarmee bezig te houden.

Dan is een eindconclusie misschien niet zo vreemd als ze zonder dit alles zou zijn geweest. Ik geef het in de ik-vorm omdat ik daarmee onmiddellijk teruggrijp naar een denker in onze wereld die dit voor zich en voor mij heeft geformuleerd.

"Er is één geheel. Wat ik Ik noem is een deel van het geheel. Al wat in het geheel bestaat is verwant met dat wat ik Ik noem. Daarom kan ik niets afwijzen, want het is deel van mijzelf. Ik kan slechts kiezen tussen de delen van mijzelf en alleen die delen activeren die voor mij op dit moment aanvaardbaar, werkzaam, goed zijn."

"Er is één kracht. Ik bezit enige kracht, maar zij is deel van deze totale kracht. Als ik de begrenzingen van mijn eigen kracht vergeet, zal de totale kracht werken door mij. Ik kan die kracht echter alleen aanwenden volgens het besef dat mijn ik bezit. Ik kan die kracht alleen beleven op de manier die in het door mij verworven besef bestaat.

Er is geen grens te trekken tussen het ik dat ik bezit en het ik van een planeet of van een zon. Wij zijn als delen van het geheel. Daarom zal geen wereld, geen ster, geen kosmische leegte, geen wervelend veld in de ruimte mij vijandig zijn, tenzij ik zelf de verwantschap ontken. Weten, dat je verwant bent met alle dingen, betekent ook beseffen dat alle dingen in jezelf aanvaardbaar moeten zijn. En uit die aanvaardbaarheid vind ik dan dat alle dingen tot mij spreken, dat ik antwoord geef op alle dingen en dat in mij de vreugde en de vrede zijn die ontstaan door mijn verenigd zijn met al wat licht en al wat kracht is.

Wie een reden zoekt voor hetgeen hij doet, vergeet dat redenen niet bestaan zoals ze stoffelijk worden geformuleerd. Werkelijke redenen zijn de hoofdlijnen van het kosmisch bestel waarmee wij verbonden zijn.

Ik ben een uitvoerend deel van het geheel, niet meer en niet minder. Al wat in mij is en wat vanuit mij leeft, wat door mij ontstaat of door mij te gronde gaat is alleen de werking van het geheel. Ik kan mij niet verantwoordelijk voelen voor dit geheel, want ik als deel kan het geheel niet beheersen. Maar ik kan mij verantwoordelijk gevoelen voor mijn persoonlijke uiting van dit geheel voor zover dit voor mijn besef mogelijk is.

Uitgaan van de eenheid, leven vanuit de ikheid en zoeken naar het verband waardoor de harmonie met alle dingen mogelijk wordt, is de enig juiste oplossing voor een ieder die met natuur, met gebeuren, met wereld, met kosmos is verbonden. Wie niet waarlijk en innerlijk met haar verbonden is deze leeft niet. Deze is een schijnvorm die voorbij gaat sneller nog dan een wolk zich oplost aan de hemel."

Ik meen, dat ik hiermee de grootste waarheid voor zover het onze cursus betreft naar voren heb gebracht.

Na de pauze komt een tweede spreker en omdat wij nu eenmaal enig verband zoeken, zal hij zich waarschijnlijk bezighouden met enkele magische wetten en evenwichten. Vergeet daarbij niet, dat dit verschijnselen zijn die alleen mogelijk zijn door de ene werkelijkheid die er achter schuilt.

Als u in uw leven conflicten heeft, realiseer u dan dat deze conflicten voor u voornamelijk ontstaan doordat u niet in staat bent de innerlijke werkelijkheid in uw wezen te aanvaarden als deel van het geheel en zo de verwantschap te vinden met de wereld die u kent zoals deze is.

De mens, die zijn fantasieën in werkelijkheid probeert te leven, is een dwaas. Maar hij, die in zich een geheel voelt oprijzen dat hij soms in de werkelijkheid kan uiten is een wijze, omdat hij probeert iets van de waarheid voor zichzelf beleefbaar te maken.

MAGISCHE WETTEN EN EVENWICHTEN.

Laat mij beginnen eerst een paar wetten op te sommen.

In de eerste plaats de zeer oude en bekende 'zo boven zo beneden, zo beneden zo boven.' De wet van de magie is er een waardoor al datgene wat kosmisch gebeurt zijn weerslag vindt in alle kleine gebeurtenissen in welke wereld dan ook. Ook het omgekeerde is het geval: niets dat in een kleine wereld gebeurt, vindt ook zijn weerslag in de wereld daarboven. Er zit alleen één aardigheidje bij dat ze u meestal niet vertellen: het is gespiegeld. Dus wat boven van links naar rechts is, wordt beneden van rechts naar links.

Op deze manier krijgt u te maken met invloeden. Let wel, dus niet met wat u noemt feiten, maar met invloeden, met tendensen die kosmisch bestaan en die op aarde hun weerkaatsing vinden.

Een tweede wet in de magie is die van het evenwicht.

Daar waar geen evenwicht bestaat, kan geen vorming zijn; er is alleen ontwikkeling.

Evenwicht wordt magisch gedefinieerd als een voortdurend herstellen van evenwicht door elke verschuiving van kracht ter enerzijde te compenseren door de verschuiving van een gelijksoortige kracht anderzijds. Dit is op zichzelf tamelijk simpel al denkt u misschien van niet. Kijk, als je tot God bidt om genade, dan moet je op aarde genade uitoefenen. Als je op aarde genade uitoefent, zal God je genadig zijn.

Een derde wet in de magie: de wet van de spiralen des levens.

Alle gebeuren bestaat uit een voortdurende herhaling waarbij echter elke herhaling één punt dichterbij de werkelijke kern waarin het totale gebeuren bevat is.

Wanneer u dus leeft, moet u komen tot de eenheid van uw eigen leven. Zolang u dat niet doet, zult u langs de spiraal van de tijd verder gaan. Op elk willekeurig punt kunt u een lijn trekken. En dan blijkt, dat op die lijn de invloeden die optreden dezelfde zijn, maar uw eigen reacties kunnen anders zijn.

Wie deze grondwetjes een beetje in zijn hoofd heeft, zal ook begrijpen waarom hij in de magie zo vaak te maken krijgt met tegenstrijdigheden, tenminste schijnbaar.

Het kan zijn dat ik een mens wil genezen. Nu kan ik hem misschien genezen door de duivel uit te drijven, maar dan moet ik die duivel een andere woonplaats bieden. Misschien kan ik ook die duivel veranderen in zijn werking zodat hij zelf herstelt wat hij verkeerd heeft gedaan. Maar in al die gevallen zal ik in ieder geval die demon of duivel moeten aanspreken. Het is dan ook heel erg belangrijk in de magie dat je weet wat de naam is van de kracht of de entiteit waarmee je te maken hebt. Pas door die naam op de juiste wijze te gebruiken kun je namelijk de persoonlijkheid ofwel verdrijven, danwel eenvoudig haar werk doen veranderen.

Nu zijn er heel veel mensen die zeggen: Nu ja, dat is allemaal heel leuk, maar als ik met magie probeer te werken, dan doet het niets. Ook dat is begrijpelijk. Magie berust op kosmische wetten. Degene die met kosmische wetten wil werken, moet zich buiten de beperking van zijn eigen wereld begeven, omdat hij anders niet in staat is om die wetten te hanteren. Vandaar dat elke magiër, of hij nu wit of zwart is of hij aan natuurmagie doet of de hemel weet zich bezighoudt met wat voor geestelijke bezweringen, gedwongen is zich terug te trekken uit de werkelijkheid van zijn wereld. Nu wordt dat in heel veel legenden ook heel duidelijk.

Men heeft natuurgeesten als dienaar. De zwart-magiër heeft Succubi en Incubi (wat overigens de vorm is van een en hetzelfde) in dienst die als personeel optreden. Hij zendt demonen uit en wat dies meer zij. Hier wordt duidelijk gemaakt niet in de eerste plaats waarmee de man werkt of de vrouw werkt, want heksen zijn er ook genoeg, maar dat hij zich om wat te bereiken buiten de gemeenschap van de mensen moet stellen en buiten de wetmatigheden die zijn eigen wereld plegen te regeren. Het is zoiets als: geef mij een hefboom en een steunpunt buiten de aarde en ik zal de aarde uit haar baan brengen.

Hoe verder ik mij kan verwijderen van de wereld waarin ik leef, des te groter de invloed is die ik op die wereld kan uitoefenen. Wie dat eenmaal in de gaten heeft, weet hoe hij door innerlijke processen inderdaad afstand kan nemen van zijn eigen wereld.

Op het eerste gezicht is het krankzinnig als je hoort dat een magiër b.v. eerst voor een bepaalde plechtigheid een aantal dagen moet vasten, zich van allerlei dingen moet onthouden om dan nog eens zichzelf ritueel te reinigen, speciaal gewijde en alleen voor die gelegenheid bestemde gewaden aan te trekken en wat dies meer zij. Toch is dat eigenlijk het afstand doen van de oude mens.

Dat zou een hoop mensen weinig moeite moeten kosten, maar het blijkt dat ze op zichzelf verliefd blijven ook als ze in hun huidige vorm maar heel weinig betekenis hebben.

Als je te maken krijgt met het verschuiven van krachten, dan heb je ook weer zoiets. Ik kan een geest uitzenden om een mens te doden. Dat is helemaal niet zo moeilijk. Maar als ik dat doe, dan moet ik er rekening mee houden dat ik krachten heb veranderd. Daarom moet ik zorgen dat er een andere gelijke kracht aan het werk gaat die lever beschermt, bewaart. Pas als ik dat evenwicht heb bereikt, kan ik wat doen. Als een van beide krachten faalt, slaat alles terug op mijzelf. Want als ik dood uitzend, dan is dood onvermijdelijk geworden omdat ik immers leven daar tegenover heb moeten stellen.

Als leven niet behouden, bewaard of geschapen wordt op het ogenblik dat ik een kracht uitzend om te doden, dan zal die dood niet plaatsvinden, maar ikzelf zal mijn krachten verliezen; ik word tijdelijk totaal ontdaan van elk vermogen om met die energie te werken. Dat klinkt alweer krankzinnig, ik weet het. Magiërs zijn krankzinnig, want zij gebruiken krachten die de wereld niet kent en die daarom niet bestaan en als ze er dan ook nog wat mee bereiken, dan kan dat alleen maar voortkomen uit hun krankzinnigheid.

Als ik denk aan de grote wetten zoals oorzaak-en-gevolg, dan ben ik altijd geneigd tegen de mensen te zeggen: Je redneert wel volgens een oorzaak-en-gevolgwet, maar realiseer je je wel dat dat alleen mogelijk is, indien je ook rekening houdt met het heden, met de evenwichten van het heden. Als ik in het heden een gevolg schep, dan heb ik ook een oorzaak veranderd in het heden.

In de magie is dat heel natuurlijk en dan houd je er ook gewoon rekening mee. Je kunt je toekomst niet veranderen zonder je heden te veranderen. De meeste mensen zeggen: Het verleden is gefixeerd. Het menselijk bewustzijn misschien. Daarom staan er steeds meer leugens in de historie naarmate ze ouder wordt. Dat is onvermijdelijk, want al datgene wat erin geleefd heeft, heeft weer geleefd. Maar daardoor zijn de essentiële punten, de krachtpunten in het verleden wel degelijk veranderd.

Oorzaak-en-gevolg voor onszelf is iets waaraan we ons moeilijk kunnen onttrekken op het ogenblik dat we menen, dat het een in de tijd lopend proces is, want dan zeggen wij: Er is een oorzaak geweest voor ons ontstaan; wij zijn het gevolg daarvan. Dat op zichzelf is weer de oorzaak voor datgene wat we worden en dat veroorzaakt dan weer datgene wat we na de dood zullen zijn.

Het is menselijk gezien erg rationeel geredeneerd. Maar als je je nu realiseert dat, als je iets in de toekomst verandert, je ook in het verleden iets verandert, dan zeg je eigenlijk: Ik verander buiten de tijd in evenwichten om in de tijd een schijn van verandering tot stand te brengen. En dat begint dan interessant te worden. Anders zou je met oorzaken-gevolg denken dat je wel een voordeeltje kunt hebben. Maar je kunt nooit een voordeeltje hebben zonder dat je daarvoor een nadeeltje op de koop toe neemt.

Een mens, die slaagt in teveel dingen die hij veroorzaakt, veroorzaakt in zichzelf een afwijking van besef waardoor de hele interpretatie en herinnering aan zijn verleden een andere worden. De veranderde herinnering ontnemt hem zijn vermogen tot verder slagen. Dat is heel gek, maar het is waar.

Ik vind het ook voor de mensen erg interessant, als ze zo bezig zijn met veel dat op onthouding is gebaseerd: het menselijk leven, de godsdienst, alles wat je hebt tot zelfs de gemeentelijke politieverordening. Bij wijze van spreken die berust op 'Gij zult niet....'. Wie zegt 'gij zult niet' scheidt een kracht die aanspoort om het wel te doen; en dan niet wel te doen in de zin van goed te doen.

U heeft misschien zelf wel gemerkt dat de verboden vrucht altijd het lekkerst smaakt. Als dat het geval is, dan verbaast u zich er misschien over, maar dat is helemaal niet waar. Als die vruchten niet op welke manier dan ook verboden zouden zijn, dan zouden ze minder smakelijk zijn, omdat uw houding daartegenover verandert. Dat betekent, dat wij in de wereld waar veel verboden zijn eigenlijk datgene scheppen wat wij proberen te verbieden. En dat wij in een wereld waar grote vrijheid heerst in feite een grote stabiliteit veroorzaken.

Dit is natuurlijk 'n sociaal anathema voor degenen die in Marx geloven. Het is een religieus anathema voor hen die Gods Wil willen doen zegevieren op aarde. Tevens is het ook een bevestiging voor al degenen die denken in kapitalistische zin. Onthoud nu maar één ding:

Je kunt niet anders zijn, dan je bent. Je kunt niets veranderen in de toekomst zonder de werkingen van het verleden voor je te veranderen. Je bent altijd één geheel.

Een term die u heel vaak gehoord zult hebben bij de Orde is Het eeuwig durend Nu. Er zijn heel veel mensen die zeggen: Nou, daar zou ik wel vanaf willen. Want als ze denken aan 'eeuwig durend nu', dan denken ze aan dat pijnlijke ogenblik dat er een wachtlijst stond voor de waterplaats waar ze stampvoetend stonden en ze tegen zichzelf zeiden: Als ik dat eeuwig durend moet doormaken, dan is het ook niet zo leuk.

Het eeuwig durend Nu echter betekent, dat de gehele werkelijkheid van verleden en toekomst altijd in het heden is gefixeerd. Een magiër kan daarvan gebruikmaken. Want een magiër, die in staat is de wet van evenwicht voor zichzelf op de juiste wijze toe te passen, is in staat in zijn verleden wijzigingen aan te brengen en daardoor zijn toekomst eveneens in de door hem gewenste richting te veranderen. De magiër die dat doet ten aanzien van een medemens, scheidt in wezen ook een verandering. Een heel typisch voorbeeld:

Een student gaat naar de doekoen toe. Hij moet examen doen. Hij zegt: Ik weet het allemaal niet. Waarop de doekoen zegt: Weet je wat, ik geef je hier een doek. Daar heb ik een spreuk over uitgesproken. Ga nu maar rustig naar het examen, dan komt alles wel in orde. Dan denkt u, de doek doet het. De doek doet niets! Het is juist de doekoen die iets heeft gedaan. Hij heeft het besef van die mens veranderd en daardoor is de leerstof, die alleen onbewust werd opgenomen, nu plotseling voor het bewustzijn toegankelijk. Het resultaat: de student slaagt. Maar omdat hij slaagt, zal hij dus ook verder door het leven moeten gaan met de resultaten daarvan. Het is dus een blijvende verandering naar twee kanten toe.

Ik heb dat erg interessant gevonden omdat de meeste mensen, die zich bezighouden met magie altijd denken in de termen van de Tibetaan, die de pijl des doods afschiet uit zijn tent of de mens, die ergens in de wildernis van Afrika zit en onmiddellijk weet te vertellen wat er in Europa gaande is. Zij zeggen: Dat is magie.

Neen. Een deel ervan berust gewoon op het vermogen om ze af te lezen in het totaal bewustzijn van de mensheid. Maar een ander deel ervan berust daarop dat je in staat bent om jezelf los te maken van de gang van zaken die op dit ogenblik normaal is. Daardoor kun je zien met welke op zich geringe verandering in het huidige bestel in het verleden en de toekomst je een verandering tot stand kunt brengen.

Die Tibetaanse magiër die een pijl afschiet, zit in een tentje, trommelt een beetje op zijn trommel en draait zijn gebedsmolen. Hij heeft om zich heen piramidetjes van rijst die op verschillende manieren gekleurd en bereid zijn. Wat de meeste mensen niet weten is, dat hij voordat hij de pijl afschiet al die piramidetjes verschuift; hij verandert dus de situatie waarin hij zich theoretisch zou moeten bevinden. Daarna neemt hij van enkele, maar nooit van alle piramidetjes, iets af zodat het evenwicht, dat bij de opstelling door leerlingen heel precies is uitgerekend, wordt verbroken. Hij schiet dan de pijl af om het evenwicht te herstellen. En daardoor werkt die doodspijl vaak, al blijkt alleen maar dat de patiënt dan ineens een hartverlamming heeft.

U vindt dat waarschijnlijk heel gek. Aan de andere kant zijn er ook mensen die zeggen: Zou je mij dat ook niet eens kunnen leren, want ik ken een paar mensen die ik wel een pijl gun.... Ik kan u begrijpen, maar ik kan u natuurlijk de juiste methode niet leren, want wie negatieve dingen schept, wie dood schept, moet leven scheppen. Maar leven scheppen kun je alleen door iets van je eigen leven af te staan. Dat betekent, dat de magiër tenslotte heel duur moet betalen voor datgene wat hij doet.

Dat is niet een kwestie van hel. Ik weet wel hoe het wordt verteld: De magiër gaat naar het diepste duister en daar leeft hij met demonen, draken en reuzeslakken die zielen kauwen en dat soort dingen. Dat is helemaal niet waar.

Iemand die overgaat, komt terecht in een wereld die hij zelf ziet in overeenstemming met het evenwicht waarin hij verkeert. Een lichte wereld: je hebt zelf licht, dus is je wereld licht. Een duistere wereld: als je voortdurend stukjes van je leven a.h.w. hebt gebruikt om leven te maken en om leven te kunnen nemen, dan zit je op een gegeven ogenblik met heel weinig levenskracht. Je wereld wordt dan ontzettend klein. Dan ben je in feite de gevangene van je eigen onvermogen. En daar kun je je maar heel langzaam bovenuit worstelen. Er zijn magiërs geweest die kans hebben gezien om 2000 à 3000 jaren in de geest te blijven en dan heus niet in lichte sferen. Je zoudt kunnen zeggen: Die mensen moesten op adem komen.

Een heel typisch geval is altijd weer de z.g. bijgeloofshandelingen. Bijvoorbeeld: ik heb zout gemorst, dus ik gooi een beetje daarvan over mijn linker schouder de duivel in het oog, dan gebeurt er niets. Een leuk verhaal dat geen cent zin heeft. Waarom doe je dat eigenlijk?

Als je iets verspilt, dan kun je die verspilling misschien verplaatsen door het naar het kwade, het demonische, te gooien. Daardoor maak je van de verspilling een positieve daad. Dat wil dus zeggen: positief en negatief heffen elkaar op en er is geen verspilling meer die je kan beïnvloeden. Dat is ontstaan in de tijd dat zout nog zo kostbaar was dat de verspilling daarvan inderdaad als een soort schuld werd ervaren.

Het laatste punt: U weet allemaal dat we leven in een kosmos. U weet wel niet wat het is, maar u weet dat wij daarin leven. De kosmos moet u zich gewoon voorstellen als een spinneweb, maar dan in ontelbaar

veel dimensies. Wanneer er in een web een vlieg terecht komt en ze be-
roert één draad dat dan ook de andere draden gaan meëtrillen. Die ene
draad trilt dan het sterkst en daardoor komt de spin op de vlieg af.
Oorzaak-en-gevolg zou je kunnen zeggen.

Ons lot is om ons te bewegen tussen heel veel van die draden.
Als wij een bepaalde draad beróeren, dan komt er wel geen spin op ons
af, maar dan staan we ineens in contact; dan zijn we verbonden met een
bepaald deel van de kosmos. Een soort automatische telefooncentrale.

Als u een zekere kracht beroert, dan kunt u b.v. in contact komen
met een Heer van Wijsheid. Die Heer van Wijsheid verandert uw inzicht in
uzelf. Maar dit betekent, dat u ook verandert. Dat wil zeggen dat,
doordat u uw weg verandert de kans dat u een volgende draad beroert
die geen tegenwicht geeft heel erg klein is geworden.

Ik weet het, het is een analogie. Analogieën zijn onjuist op het
ogenblik dat je weet dat het een analogie is. Door dit beeld te schep-
pen van die draden die je bijna niet kunt ontwijken, kunt u misschien
begrijpen dat wat wij doen in de kosmos met ons bewustzijn is proberen
onzelf te zijn, terwijl we voortdurend trachten nu eens met deze dan met
gene grote geestelijke invloed in contact te komen. De grote kunst is nu
voor ons om onszelf te blijven.

Op het ogenblik, dat wij in contact met een Heer van Wijsheid plotse-
ling menen dat wij de wijsheid in pacht hebben, scheppen we automatisch
voor ons de onmogelijkheid verdere hinderpalen te ontwijken, laat staan
dat wij nog de mogelijkheid hebben om bewust enig contact te kiezen.

Als de Heer van Wijsheid ons beroert en wij verwerken dat in het ka-
der van hetgeen wij zijn, dan kunnen wij er niet omheen en moet er verder
contact volgen. Eén contact kan nooit, er moeten er altijd twee zijn.
Maar dan is de kans groot dat we zeggen: Ik voel zelf dat ik b.v. goud-
geel of rood bent, dan zullen wij met een Heer van Licht van een bepaalde
straal in contact komen. Die geeft ons dan weliswaar geen wijsheid, maar
hij geeft ons de mogelijkheid onze energie of onze afstemming van persoon-
lijkheid in overeenstemming te brengen met de wijsheid die we hebben ont-
vangen. Met andere woorden: Wij kunnen ons wel degelijk harmonisch ontwik-
kelen, indien al datgene wat wij ontvangen vanuit de kosmos in ons wordt
verwerkt als een deel van onszelf, iets wat ondergeschikt is a.h.w. aan
hetgeen wij zijn.

Op het ogenblik, dat wij ons door welke kracht dan ook, al is het de
allerhoogste, laten domineren en het niet maken tot een deel van ons in-
nerlijk geheel, zullen wij erdoor worden beheerst. Magisch gezien betekent
dit: Elke kracht die ik ontmoet, kan mij dienen. Maar elke kracht, die ik
innerlijk niet zodanig kan bevatten dat ik haar diensten voor mij volledig
bepalend beëindig, zal mij overheersen. Dit is een heel belangrijke wet.
Onthoudt u die goed.

Wie aan magie wil doen, mag werken met oorzaak-en-gevolg, met gelijk-
blijvende velden. Hij mag desnoods zelfs sprongen maken in zijn bewustzijn en
ontwikkeling op de spiraal des levens, maar zodra hij niet beseft dat hij
de kosmische kracht die hem beroert moet zien en aanvaarden als een deel
van zichzelf en zijn weg bewust zelf verder moet gaan, dan is hij verloren
omdat hij wordt beheerst. En dat is geen magische regel, maar wel een eso-
terische:

"Degene die zich laat beheersen door datgene wat buiten hem bestaat,
zal niet de waarheid ontdekken die in hem leeft en daardoor de eenheid
niet verwezenlijken die het doel van zijn bestaan is."